

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Tertius, Sive Exempla Divinae Irae, Per Opera Poenitentiae, Nobis
Leniendae - Per Quadagesimam Anno M. DC. XLVIII. narrata

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 12. Anima, tamquam castrum, contra ipsum rationis dictamen prodita,
Deo restituenda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48194](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48194)

Cap. IV. M. Guterrij exemplo animã contra peccatũ defendendam. 58
gulis, nunc Mundo penitus incogniti, vocabuntur ad cœlestis
gloriæ coronam, purpuratis illis relictis.

Voluit tamen Deus Marci virtutem adhuc etiam in hac vita
reddere illustriorem. Nam sicut lux nullis potest tenebris abscon-
di, ita virtus etiam inter obscuros enitescit. Itaque fuerunt, qui
squallidi illius hominis inter canes agentis vitam, mores, actio-
nesque obseruarent, ac tandem quanta sub obsoleto habitu vir-
tus lateret, agnoscerent. Illico igitur ad regem aduolant, eique
significant, quantum belli ducem, inter canum greges, aleret.
Rex euocatum ad se Marcum interrogauit: *Cur eò usq; se demit-
teret, qui principem in aula locum facile tenere posset?* Marcus, post-
quam multa de mundi vanitate, deque ingrati animi vitio disse-
ruisset, tandem etiam Didaci, cui tam fideliter seruiisset, scomma,
remque apud eum gestam ordine commemorat, multisque cum
lachrymis obtestatur, ne se rex, tamquam profugum & Castrum
proditorem prouiuere vagarique vltro sineret, sed castrum hero
redderet, atque vel hoc pacto se eidem fidem seruare permetteret.
Tam generoso spiritui, censuit benignissimus rex annuendum.
Quamobrem extemplo iussit ei Castrum, quod septem annis obse-
derat, ita uti cum armis & omni genere comæatus instructissi-
mum munitissimumque erat, reddi. Dictum, factum. Marcus
eo tam liberali beneficio exhilaratus, nonnè potuisset ipse sibi ar-
cem seruare? & Didacò tam ingrato vices rependere? Nihil ille
horum cogitauit, sed quàm primùm castrum plenè possedit, ad
Didacum scripsit, ut veniret jam, ac castrum suum reciperet, se-
que homagio præstito liberaret. Didacus fidem viri admiratus
Marco rescripsit, uti arcem Regi Legionis traderet, ipse homagio
liber esset, & rarissimæ fidei fortitudinisque præconijs mactus
gloriosissimam vitam porrò ageret. Hæc fides memoria perpetua
est consecrata; neque enim Hispani tantùm, sed totus terrarum
orbis censuit dignam immortalitate. Quid ni & imitatione?

Dixi supra, castrum vice animam nobis à Deo commissam, cu-
stodiendam. Nos illam non tantùm saepe diabolo prodimus, &
temerè prodimus, sed etiam, postquam toties ostendit, quanta
displacencia eam amiserit, quantoque eam desiderio cupiat recu-
perare, nihil mouemur, nihili facimus eam amissionem, in qua

XI.

GVTERRIMÈ
RANDA FIDE-
LITAS.

XII.

ANIMA, TAM-
QVAM CA-
STRVM, CON-
TRA IPSVM
RATIONIS DI-

ETAMEN, PRO-
DITA, DEO RE-
STITVENDA.

Luc. 16, 8,

Boët. lib. 4. de
consol. Phil.
Prot. 3. & 4.

tamen nos ipsi longè plus amittimus, quàm Deus. Marcus vt suo officio, suo homagio, suo ingrato hero Didaco satisfaceret, arcemque recuperaret, vsque ad canes se demisit; tu, ô peccator, non vis te demittere ad pedes sacerdotis; & peccatori peccator, peccata tua detegere, vt animam tuam recuperes, ac tam fideli Domino Deo tuo restituas quam malo dæmoni tradidisti? Verè filij huius sæculi prudentiores filijs lucis in generatione sua sunt; adde, & fideliores; reddunt enim Cæsari, qua Cæsaris sunt, & isti non reddunt Deo, qua Dei sunt. Mirum est, Guterrium, hominem sæcularem & militarem, domino sæculari, exuli, ingrato, tam fuisse fidelem; & nos Deo non eandem præstare fidelitatem. Quid facis, ô peccator? cur, imminente ruina, dormis? hæc anima tua, quam diabolus rudentibus inferni in exitium trahit, Dei est, illam à te reposcit; illam pereuntem deflet; pro illa sanguinem fundit; & tu illam hosti illius vendis exigua voluptatula; paucis nummulis, pro quibus daces, milites, totos exercitus, patriam ipsam prodis; pro qua tibi millies esset pereundum. Redi, redi ad Dominum, procide ante illum, plora coram illo, arcta est restitutionis obligatio, sed omnium arctissima, qua animæ restitutio est facienda. Hanc restitutionem facis, per poenitentiam. Poenitentiam autem prompta mente suscipies, si, vt Guterrius, apprehenderis, quantum sit malum in peccato, per quod animam tuam amisisti. Nam si vel Deus non esset, cui peccatum tantopere displicet, tamen peccatum in se atque intrinsecè formalem malitiam continet, repugnat enim regulæ rationis, ac ipsæ naturæ ratione præditæ, adeò vt actus peccati in se dicatur turpis, inhonestus, malus, & dedecus ac probrum mereatur. Vnde in quo nondum penitus extinctum est rationis lumen, de peccato erubescit; & clam peccat, si potest, ac angulos & tenebras quaerit, & mille, si arguitur, excusationes. Quòd si peccator in profundum veniat, nec amplius de peccato erubescat, tum magis apparet, quantum degeneret à natura sua. Nam vt Seneca, alijque Philosophi, & Boëtius ostendunt, vsque adeò à natura sua declinat, vt quamuis externam hominis formam retineat (quæ tamen sæpe ipsa, per quædam vitia, valde mutatur) tamen animo ad bestiarum condicionem, atque affectionem deiciatur. Alius superbiã

biã pavo; aut Gallus Indicus; alius irã furoreque leo, aut leopardus; alius rapacitate lupus; astutiã vulpes; invidiã canis, gulã porcus, luxuriã equus admissarius, pigritia asinus fit. In summa: *Homo cum in honore esset, non intellexit, comparatus est iumentis insipientibus, & similis factus est illis*: amissa enim iustitia originali, passionibus multis subiectus est. Hinc qui maximi peccatores sunt, quia maximè ignorantia & cupiditate excæcati, minimè peccata sua vident, & agnoscunt, sicut bestiz. Quanta hæc miseria? *Ægrè fert, qui stupor, qui factus ab altero vocatur; & ex seipso, ex anima ratione prædita facit bestiam? quam tot scientijs & virtutibus Deo creatori suo ornare debuisset? Nonnè hic malè custodit atrium suum, & Dei castrum?*

Nam & hinc intrinsecè malum est peccatum, per quod iniuria Deo infertur, qui si non formaliter, saltè interpretatiuè, à peccante contemnitur, atque ita contra honorem, & existimationem debitam ei iniuria impingitur. 1. Vt legislatori, cuius leges insuper habentur, dum eo præsentè & inspectante, adeò libere violantur. Qui enim legem nihili facit, censetur etiam nihili facere auctoritatè ac maiestatem legislatoris. 2. Quisquis mortifere peccat, Deum spernit, vt finem vltimum, & obiectum beatitudinis ad quod tendere debebat; quia quasi floccipendit illud bonum amittere, vt bonum temporale consequatur. Atque hoc est, auerti à Deo, tamquam vltimo fine supernaturali. Quod his verbis queritur Deus: *Me dereliquerunt fontem aqua viva, & foderunt sibi cisternas dissipatas, qua continere non valent aquas.* Diffluunt enim gaudia è creaturis hausta, instar aquarum, per rimas cisternarum. An non apprehendere debemus, si & leges Dei pedibus calcamus, & beatitudinem veram æternamque cum friuolis & fugitiuis his mundi gaudijs commutamus? 3. Si parentes colendi sunt, quia ab illis vitam & alimenta accepimus, quàm obstricti erimus nostro Creatori? quem in beneficijs contemnit peccator. Non enim æstimat infinitam Conditoris maiestatem; non curat, quòd ex nihilo ab illo productus sit, non quòd tot bonis animæ & corporis ditatus sit; non quòd mundus iste visibilis, & omnia quæ in eo sunt, ipsius causa, & quidem non solùm ad vsum, verùm etiam ad obsequium illius, creata sint. Denique nihil esse ducit,

se ad

Psal. 49

XIII.

QUOT ET
QUANTAE INI-
URIAE DEO
FIANT PER
PECCATUM?

Jerem. 2.